

de kyndige, nemlig de handlende, der maa høre sig om denne Sag. Forbrugernes Interesser varetage vi jo alle sammen, Nøgledagen selv er jo litter Forbrugere, eller i det mindste for den langt overvejende Del, og til at iagttage Forbrugernes Interesser i et Tilfælde som dette, behøves ikke særegne Kundskaber. Det, som der behøves særegne Oplysninger om, det var Paavisningen af dette, hvorvidt en saadan Lov som denne vilde gribe ind i de handlendes Virksomhed paa en Maade, som man maatte anse for fordærvelig.

De enkelte Punkter, som ere bragte paa Omtale, ere ikke af større Betydning, end at de vistnok let ville kunne imødekommes ved den senere Behandling af Sagen. Imidlertid skal jeg dog ikke undlade at gøre den Bemærkning, at jeg ikke kan se, at det første Stykke af § 3, i det mindste i det store og væsentlige, skulde indeholde noget, der ikke kunde admitteres, noget, som vilde være utilstedeligt i sig selv. Det maa jo vel erindres, at det, som tillades i § 3, 1ste Stykke, er kun Angivelsen af et andet Frembringelsessted for Varen end det rigtige, men ikke en urigtig Angivelse af Varens Art. § 3 indeholder aldeles ikke nogen Udfigt til Straffritagelse for en urigtig Angivelse af Varens Art, det er kun Varens Frembringelsessted, der tales om, og derom siges det jo kun, at man ikke skal straffes, selv om den Etiket, Varen bærer, kan siges at have et urigtigt Stednavn, naar den paagældende Betegnelse er gaaet over til efter den almindelige Opfattelse eller Skik og Brug i Handelen at angive Varens Art og Tilvirkningsmaade, saaledes at altsaa det angivne Stednavn egentlig mere er en Betegnelse af Varens Art og Tilvirkningsmaade end netop af Stedet, hvor den er fabrikeret. Naar man ikke skulde have Lov til det, saa skulde man for Eksempel heller ikke have Lov til at kalde Ol for „bajerisk Ol“, naar det ikke er fabrikeret i Bavern men ude hos Jacobsen for Eksempel; jeg kan ikke tro, at nogen skulde paasta, at Publikum i saa Henseende bliver vildledt, fordi det kaldes „bajerisk Ol“. Saaledes er der mange Varer, hvor denne Betegnelse af et fremmed Land egentlig kun sigter til at betegne Varens Art, og det er kun det, som dette Stykke i § 3 vil aabne Vejen for. Stykket er kun indsat, fordi man var bange for, naar man lod § 3 staa uden et saadant Korrektiv, at Domstolene saa skulde føle sig tvungne til at anvende Loven paa en saa rigorøs Maade, at de for Eksempel sagde: naar der staa „bajerisk Ol“ paa Flaskerne og Ollet ikke er lavet i Bavern,

skulde de vedkommende straffes. For at undgaa dette og lignende Tilfælde er det, man har sat denne Bestemmelse ind i Begyndelsen af § 3.

§ 3 skal dernæst bemærke, at med Hensyn til den Tid, efter hvis Forløb Loven skal træde i Kraft, er der foregaaet en lille Forandring, idet Regeringsforslaget er lidt forstøillet fra Kommissionensforslaget. Kommissionensforslaget indeholdt kun den Bestemmelse, at §§ 1 og 2 skulde træde i Kraft 12 Maaneder efter Lovens Bekendtgørelse. Deraf maatte egentlig følge, at de andre Bestemmelser traadte i Kraft 8 Dage efter, at Loven var kommen i Lov- og Ministerialtidenden. Dette er imidlertid med Hensyn til flere af Bestemmelserne en alt for kort Frist. Derfor har Regeringsforslaget til Kommissionensforslaget søjet, at de øvrige Bestemmelser i Loven skulde træde i Kraft 2 Maaneder efter Lovens Bekendtgørelse. Dette er jo imidlertid kun en meget ubetydelig Sag. — Det Spørgsmaal, om 12 Maaneder skulde være tilstrækkelige eller ej, kan jo komme under nærmere Overvejelse, i og for sig indeholdt det ikke noget principielt. — Mig forekommer det dog, at hvis man vilde sætte sig det til Opgave, at man altid ustraffet skulde kunne sælge Varer, der vare indtøbte eller anskaffede, før end Loven udkom, kunde det komme til at vare en meget lang og ubestemt Tid, inden den kunde komme til at træde fuldstændig i Kraft. Det er for Resten ikke Meningen, at man ikke maa sælge Varerne, men Meningen er, at naar de 12 Maaneder ere gaaede, maa man tage de Etiketter af Varerne, som betegne dem som noget andet, end det, de ere. Andet Tab er der jo ikke, der truer de paagældende. Enten tage de Etiketter af Varerne eller, som det andetsteds i Loven er omtalt, gøre en Tilføjning, hvoraf det kan ses, hvori Urigtigheden bestaar. Imidlertid, om saadanne Spørgsmaal vil der jo altid være delte Meninger, da det saa meget beror paa et Skøn, hvor meget Hensyn man der skal tage til den tidligere Tingenes Tilstand paa den ene Side, og paa den anden Side, hvor lang Udsættelse man skal finde sig i, inden den formentlig bedre Tilstand, som skulde opnaas ved Loven, kan indtræde.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.